

WILLEM DE MÉRODE

KERSTMIS

Uw genade komt ons dekken.
Over donkerheid en vlekken
    Vlokt de stille witte sneeuw.
Uit het galmgat van den toren
Bomt de klok en blaast de horen
    De aanvang van een nieuwe eeuw.

Ergens reutelt het gedempte
Borlen van een dichtgeslechte
    Regengeul in stervensnood.
Maar als rustig ademen
Blijft uw levend sneeuwen dalen
    En verheimelijkt den dood.

Zijn de menschen weergeboren?
Stil staan ze in de kerk te hooren
    Naar een stem, die hoog en iel,
Door den orgeltoon gedragen,
Zich durft in den hemel wagen
    En de hemeldiepe ziel:

„In 't oranjeroode oosten
Breekt om onze ziel te troosten,
    Kinderblank de zon zich baan.
Wateren en tranen wassen,
En uit duizend klare plassen
    Licht die witte zon ons aan.

KERSTMIS

Voelt gij niet de kleine handen
Vingren langs de rotsen wanden
Van uw hart? waar schuilt de bron?
Door met 't knokkeltje te kloppen
Lokt Hij stuivelend de droppen
Als fonteinen tot de zon."

Dan, verklaard tot bijna zwijgen,
Zweeft de stem in zalig hijgen,
En het orgel ijlt hem na,
Tot zij om ons henen fluistren
Als het stille sneeuwen duistren,
En ons dekken met hun wâ.

Over alles daalt het sneeuwen,
Zwak klinkt het geboorteschreeuwen
Van een vogel? van den wind?
Uit der heemlen heimlijkheden
Is Gods heerlijkheid gegleden
In het lachen van Zijn Kind.

Achter tranen en gebeden
Komt God tot ons toegetreden
Met zijn heiligend geduld.
En het vlekkelooze wonder
Van zijn komen gaat nooit onder,
Want de tijden zijn vervuld.

WILLEM DE MÉRODE

Zijn genade komt ons dekken.
Over donkerheid en vlekken.
    Vlokt de stille witte sneeuw.
Slechts de klokken zijn te hooren
Over deze uitverkoren
    Aanvang van een nieuwe eeuw.